

CĂLIN KASPER

**CEI ȘAPTE
REDUINI**

EDITURA VIRTUALĂ

CĂLIN KASPER

Cei șapte beduini

Notă: personajele și evenimentele descrise în această carte sunt (oarecum) fictive și vor fi tratate ca atare.

Cei șapte beduini

Copyright © 2013 Călin Kasper

Foto copertă: © Călin Kasper

ISBN: 978-606-93389-3-3

Blog: calinkasper.editura-virtuala.ro

Facebook: www.facebook.com/calin.kasper

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Servicii editoriale: Editura Virtuală

www.editura-virtuala.ro

Tel./Fax: 0755335237/0318178309

E-mail: office@editura-virtuala.ro

Editor: Mugur Cornilă

Lector: Liviu Radu

Redactor: Monica Nicolau

Corector și tehnoredactor: Mihaela Sipoș

Social Media: Emanuel Grigoraș

Colecția Sintaxe

Distribuție națională și internațională: Eagle Distribution / o divizie a Eagle Creative Associates

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KASPER, CĂLIN

Cei șapte beduini / Călin Kasper. - București :

Editura Virtuală, 2013

ISBN 978-606-93389-3-3

821.135.1-31

CĂLIN KASPER

**CEI ȘAPTE
BEDUINI**

ROMAN

EDITURA VIRTUALĂ
COLECȚIA SINTAXE
București, 2013

Cei șapte beduini este romanul rezistenței anticomuniste imaginat de Călin Kasper, o rezistență mai degrabă în spirit decât în fapt. Este povestea oamenilor din România, așa cum ar fi fost aceștia dacă dorințele autorului ar fi devenit realitate. Avem de-a face cu o operă de ficțiune, dar vom găsi în ea multe scene rupte din viață. Adică trecutul e poveste, iar povestea e o frântură de realitate...

Liviu Radu

Lui Richard Feynman, pentru *Fizica modernă* și lui Panait Istrati pentru tot ce a scris.

De asemenea, tuturor celor care *n-au uitat să citească* și mai au drag pentru literatură.

CUVÂNT ÎNAINTE

Dacă cineva ar avea necumințenia de a pune știința și literatura în aceeași oală, acestea s-ar bate cap în cap ca berbecii, pentru că una se adresează minții și alta sufletului. Și totuși, cine poate spune unde se termină mintea și unde începe sufletul?

Primul meu gând a fost, deci, să mă lămuresc ce este literatura. Dar, oricâte tratate de literatură mi-au trecut prin mână, în niciunul nu am găsit o definiție scurtă și concisă. Deci, dacă literații nu au putut să-și definească singuri obiectul lor de studiu, am fost nevoit să găesc eu o definiție, cu metode științifice. Nu putem vorbi despre ceva fără să știm despre ce vorbim! S-ar putea, altfel, să vorbim despre lucruri diferite! Iată deci, ce înțeleg eu prin literatură:

Literatura este tropăitul cuvintelor pe coridoarele minții, al căror ecou face sufletul să se zbârlească de emoție.

După această definiție atotcuprinzătoare, dar foarte concisă, înțelegem în sfârșit că, atunci când ne tropăie ceva prin minte, ecoul este factorul hotărâtor ce duce spre literatură și nu subiectul.

Realizăm astfel că nu există subiecte interzise pentru a deveni subiecte literare.

În cartea de față se întâlnesc personaje literare neamaiauzite, precum operația matematică numită comutativitate, ecuațiile lui Maxwell bazate pe calculul diferențial, probleme de cinematică astrală sau diferența dintre eclipsele și fazele Lunii. Totodată, apar personaje pe care cititorul le va crede rodul imaginației, acestea fiind de fapt personaje absolut reale, documentate istoric, precum Brache, Kepler, Newton.

Apoi, dacă cititorul nu se va plictisi prea repede din cauză că acest roman îi dezvăluie prea ușor misterele lumii, va avea posibilitatea să

mai afle, suplimentar, cum poate deosebi o „legendă adevărată“ de una falsă sau cum se poate proiecta filozofia șahului în viața reală, ca să dai un șah la damă.

Cartea mai oferă și alte cunoștințe, pe care nu le poți găsi decât studiind o bibliotecă întreagă!

Vei înțelege astfel că prăbușirea comunismului a început în clipa în care niște politrucii nenorociți au dat jos de pe frontispiciul unei clădiri dintr-un orașel din Ardeal mai mulți îngerași golași, care-și arătau puțurile cu inconștientă copilărească. Atunci Dumnezeu, de supărare, le-a luat mințile la toți! A făcut însă greșeala să le lase burta!

Dar ce nu se poate învăța din această carte? De exemplu, despre homeopatie. Din doar câteva pagini se pot însuși bazele și filozofia acestei ramuri a medicinei. Apoi, datorită cercetărilor noastre istorice, vei descoperi cu ochii măriți de uimire că nu numai chinezii se pricepe la acupunctură. Și noi, românii, dacă aveam puțin noroc, puteam intra în orice manual de acupunctură cu un extraordinar Hakîm român, dovedit cu hrisoave istorice și care a fost unul din cei mai mari specialiști în acupunctură, când, începând cu anul 1448, și-a început activitatea de vindecare. A reușit astfel ca în mai puțin de zece ani să vindece de diferite metehne, exclusiv prin tehnica sa acupunctivă excepțional de bine pusă la punct, zeci de mii de pacienți! A fost vestit în toată Europa!

O asemenea densitate de cunoștințe, întinse pe atât de multe domenii, nu vei găsi, iubite cititorule, în nicio altă lucrare, indiferent dacă e științifică, istorică, de medicină, de psihologie sau literară! O adevărată comoară de cunoștințe!

Tropăitul cuvintelor pe coridoarele minții a fost intens și profund. Acum, trebuie să analizăm partea a doua a definiției, cea cu ecoul.

Asta este o chestiune subiectivă, fiecare receptând-o altfel. De asta, pentru unul și același lucru, unul se va simți mișcat până la lacrimi, iar altul va râde cu lacrimi, dacă nu mai rău. Toată paleta de sentimente și reacții omenești este posibilă. Dar, ajutându-ne de alt instrument matematic, numit clopotul lui Gauss, care analizează statistic orice fenomen, ne vom putea da seama dacă o lucrare are și calitate literare sau nu. Dacă majorității cititorilor li se va zbârli sufletul, atunci va fi

și o reușită literară, dacă nu, nu. N-ar fi nici primul și nici ultimul eșec literar, dacă va fi să fie. Dar asta nu o vom ști decât după ce cartea va porni în călătoria ei prin lume.

De asta am gândit și scris romanul ăsta ca un ovrei bătrân. Dacă n-o fi literar, măcar să rămână și cititorul cu ceva cunoștințe despre lumea prin care trecem. Din păcate, prea repede ca să mai avem timp s-o și înțelegem!

Cei șapte beduini s-a născut în cea mai liniștită și mai fericită perioadă a vieții mele din România (adică pe vremea când lucram la Casa Pionierilor din Sighișoara), între 1987 și 1989. După două încercări de publicare încununate de insucces, am aruncat manuscrisul într-un sertar, unde a stat douăzeci și doi de ani. Așa că cine duce dorul unui roman din sertare, are acum ocazia să și-l astâmpere!

PRECUVÂNTARE

Când țiganul, apărut ca din pământ în fața mea, mi-a spus: „Prietenii dumitale au ajuns la destinație!”, m-au trecut fiorii și pielea mi s-a făcut ca de găină. Totuși, fiindcă nu respectase procedura, m-am prefăcut că n-am priceput. Atunci, văzând că tac, a scos un plic și mi l-a întins.

L-am luat, străduindu-mă să-mi stăpânesc tremurul mâinii. Apoi am pornit spre birou. Acolo am deschis plicul și băgându-mi nasul prin deschizătură, am adulmecat ca un copoi. O vagă undă de esențe exotice mi-a confirmat autenticitatea mesajului și mi-a amintit, totodată, de o persoană dragă mie.

Textul era scurt: *Am ajuns. Nu uita să afumi slănina.* Parcă dintr-odată mi s-a luminat sufletul! De trei săptămâni stăteam ca pe jăratec, dar iată că, Domnul fie lăudat, s-au petrecut toate conform planului. „*Afumă slănina*” era o expresie prin care Profesorul îmi amintea să le ard arhiva.

Arhiva Beduinilor mi-a fost încredințată spre păstrare ca, în caz de eșec, să mai rămână după ei și altceva decât o amintire. Planul reușind, arhiva devenea o sursă de posibile complicații pentru mine, trebuind s-o distrug imediat după ce primeam confirmarea că au ajuns la destinație.

Dar, fie că între timp am îmbătrânit și nu mai țin prea mult la pielea mea, sau mai degrabă am devenit un sentimental care nu mai poate arunca peste bord o parte din viața lui, cert este că am răstălmăcit puțin ordinul primit, urmând ca arhiva s-o ard treptat, document cu document, pe măsură ce reușeam s-o citesc, oferindu-mi încă o dată posibilitatea de a mai trăi întâmplările la care am fost martor și părtaș și care au constituit perioada cea mai luminoasă din viața mea.

Și asta nu pentru că aș fi avut o viață searbădă și monotonă, ba dimpotrivă. Am participat la multe alte acțiuni în trecut, parte din ele primejdioase, dar abia acum îmi dau seama că au fost făcute mai mult cu sufletul și mai puțin cu mintea. De asta au și fost, din perspectiva timpului, ca un foc de paie. S-au sfârșit repede, vântul le-a împrăștiat cenușa și apoi n-a mai rămas din ele nicio urmă.

Beduinii în schimb au lucrat mult mai temeinic, acționând pe mai multe planuri, chiar și în subteran, în conștiințe, acolo de unde va trebui, când va veni vremea, să încolțească și în țara noastră germenii unei vieți noi.

Aceasta s-a datorat și faptului că – oare numai întâmplarea să fie de vină? – s-au strâns laolaltă oameni de o valoare deosebită, pe care nu-i voi putea admira niciodată îndeajuns. Acum, mai ales acum, când am rămas singur și le simt lipsa, îmi dau seama ce mult au însemnat ei pentru mine și cât de mult am fost influențat de ei toți, ajungând la rândul meu să văd viața cu alți ochi și altă conștiință.

De asta încerc acum să le fiu cronicar, deși știu că n-am nicio chemare, înhămându-mă la o corvoadă peste puterile mele, numai pentru că am simțit că-mi este imposibil să dau pradă focului, fără să-mi tremure mâna, un trecut care este și al meu.

1. JURNALUL DOCTORULUI

Ironia sorții face să încep această antologie cu un document care nu făcea parte din arhivă. La plecare, Beduinii nici nu știau de existența lui. Este vorba de un jurnal ținut în secret de prietenul meu, Doctorul, pe care mi l-a încredințat doar cu puține ore înainte de a se sfârși.

Citindu-l, i-am remarcat valoarea, dar credincios principiului pe care mi l-am impus – de a fi cronicarul tuturor și nu al fiecăruia în parte – nu-l voi reproduce integral, ci-l voi folosi doar pentru a ne introduce, odată cu Doctorul, în mijlocul Beduinilor.

2. CUM POȚI REFUZA CEVA CE NU CUNOȘTI?

În dimineața aceea, de cum am deschis ochii, am simțit că ceva nu era în regulă cu mine. O bucurie imensă îmi invadase sufletul, nechemată dar totuși binevenită, uimindu-mă, pentru că motive de bucurie nu mai aveam de mult.

De șase luni de când mă internasem, viața îmi era o succesiune de zile atât de asemănătoare încât nici nu pot să-mi amintesc una mai deosebită. Este însă foarte adevărat că mi-am respectat Programul Zilnic – pe care tot eu l-am întocmit – cu neabătută îndărătnicie.

Acest program spartan a făcut ca zilele să se suprapună până la confundare în conștiința mea, așa precum apar boabele de mazăre dintr-un sac. Toate par la fel, deși bunul simț ne spune că sunt diferite.

Nici în ziua cu pricina nu m-am abătut nici cu o iotă de la Măria Sa, Programul Zilnic. Totuși, starea aceea de bucurie, pe care o credeam trecătoare, nu m-a părăsit. Dimpotrivă, părea că

se intensifică. Orice mișcare făceam, mi se părea că plutesc, că zbor. Puteam spune cu îndreptățire atunci că eram cu capul în nori.

O ușoară amețeală stăruia, estompând conturul obiectelor, ca într-un început de beție. Orbecăind lin, ca prin vălătuci de ceață, am deschis fereastra și am început să fac exerciții de respirație purificatoare. Credeam că aerul rece mă va trezi, dar, respirând profund – urmărind ritmul și succesiunea exercițiilor de Hatha-Yoga – am simțit că amețeala a devenit chiar mai intensă. Mi-am întins apoi covorașul ca un musulman și am trecut la efectuarea asanelor.

Din nefericire, de șase luni de când mă străduiam să aprofundez această tehnică, făcusem prea puține progrese. Coloana rigidă și articulațiile înțepenite mă împiedicau să ating pozițiile finale. La cea mai mică forțare, dureri insuportabile mă obligau să cedez aproape imediat. Nereușind să mă relaxez suficient, lucrând cu încrâncenare, nu puteam nicicum să-mi apropii pozițiile, pe care încercam să le execut, de parcă ar fi fost blestemate.

Dar, în dimineața aceea, am simțit o schimbare! Executam exercițiile detașat și calm, respirând uniform și complet, în timp ce durerile dispăruseră! Mă priveam cu ochi străin și nu-mi venea să cred că tot eu eram! Fără eforturi, mi-a ieșit totul mult mai bine ca de obicei.

Atunci am atins pentru prima oară podeaua cu vârful degetelor de la picioare în Halasana și genunchii cu vârful nasului în Paschimottanasana. Gândul că mă apropii de adevăratul spirit Yoga mi-a creat o altă bucurie, care aproape că mi-a adus lacrimi în ochi. Și dacă suntem cu toții convinși că necazul nu vine niciodată singur, de ce n-ar fi acest lucru valabil și pentru bucurii?

Am ieșit din cameră, îndreptându-mă spre baie cu dorința adâncă de a cânta sau fluiera, împiedicat totuși de lingura de ulei pe care mi-o turnasem în gură și pe care o țineam acolo tot timpul cât îmi făceam dușul. Situația mi s-a părut așa de hazlie, încât n-a lipsit mult să pufnesc în răs. M-am stăpânit totuși și mi-am făcut dușul ca de obicei, cu apă calduță. Apoi mi-am biciuit mușchii și nervii cu valuri de apă fierbinte și rece, printr-o simplă manevră de

robinet. Era singura baterie care avea această însușire, de a trece brusc de la o extremă la alta printr-un joc ascuns al garniturilor și din această cauză făceam duș numai acolo. Ceilalți o ocoleau pentru că obișnuia să intre în vibrație ca un picamer.

Am scuipat uleiul, care devenise alb, apoi m-am ras. Binedispus, am pornit înapoi de data asta chiar îngânând un cântecel, când am dat nas în nas cu Profesorul, care tocmai ieșea din camera lui. N-am mai putut să-l ocolesc, așa că ne-am salutat, el cu căldură, eu mai reținut.

— Doctore, fă-mi te rog plăcerea și treci azi la cinci pe la mine. Aș vrea să stăm de vorbă...

Tonul și vocea lui, dar mai ales expresia feței, prietenoasă și plină de bunățate, m-au înduplecat:

— Voi veni, Professore!

— Mulțumesc! O zi bună!

Mi-am luat apoi micul dejun format din crudități, sucuri naturale, puțină brânză de vaci cu smântână și o felioară de pâine. Carnea o exclusesem definitiv din alimentația mea.

Apoi am pornit spre piață să mă întâlnesc cu Feri bácsi, un bătrânel vioi din ungurime care venea mereu la Sighișoara să vândă alimente. De fiecare dată îi dădeam o listă și nu s-a întâmplat niciodată să nu primesc ceea ce-i cerusem. De la secția Spitalului de psihiatrie, care se afla lipită de Turnul cu Ceas, și până la piață, treceam pe sub bolta Turnului Croitorilor, apoi coboram Dealul Cetății pe niște scări abrupte și străbăteam o străduță în pantă, după care traversam doar șoseaua care ducea spre Sibiu și Târgu Mureș și intram deja în piață.

În acea zi deosebită m-am concentrat atât de adânc asupra exercițiilor de respirație încât, când m-am dezmeticit, ajunsesem deja în piață. Cum am reușit să parcurg atâta drum fără să-mi aduc aminte de nimic, de parc-aș fi fost în transă? Mi-am propus să fiu mai atent, deși nu-mi displăcea că reușisem să mă concentrez atât de profund. Iată încă o dovadă că progresasem!

Feri bácsi tocmai își terminase negoțul și mă aștepta liniștit, gustând tacticos din halba de bere pe care o pusese pe tarabă. Era și el mai vesel ca de obicei și a ținut cu tot dinadinsul să-mi spună

motivul: la bufetul din piață, unde clienți erau mai ales precupeții, se obișnuia să se ia garanție pe sticlele de bere, altfel acestea, răspândite pe tarabe, nu s-ar mai fi întors nici jumătate înapoi. La cârciuma din Cornești, unde clienții își beau berea pe loc, nu era nevoie de acest sistem. Până când niște isteți au adunat toate sticlele de pe mese și le-au adus la bodega din piață, unde au încasat garanția.

Tot timpul cât a povestit, lui Feri bácsi îi juca veselia în ochi. Așa ceva nu i-ar fi trecut lui niciodată prin minte! Am trecut apoi să facem schimb de sticle și borcane. Mi-am încărcat rucsacul cu grijă, aplecat ca un avar peste comoara lui. Când să plătesc, dintr-un impuls de generozitate, i-am dat o bancnotă și l-am rugat să păstreze restul.

— Ei, domnu' draghe, zice el, în timp ce scotocea într-o cutie de tablă legată cu un elastic ca să-mi dea restul, io nu vrea se incurche la mine... Margit zis azi, io trebe se aduce acase atita bani. Dache nu aduce, Margit munche la mine!

— Lasă, Feri bácsi, că dacă sunt mai mulți, n-are de ce să se supere...

— Asta nu bine, domnu draghe, nici la mine, nici la dumneata. La mine zice che prost, la tine pune alte date... aste... aste... no, fize-tek... plata mai multe, mo rog!

Pe drumul de întoarcere m-am gândit mai mult la Feri bácsi, un om simplu dar care refuzase banii pe care voisem să i-i ofer. Trăisem mult printre medici, fiind și eu unul dintre ei, și pe la noi nu se prea obișnuia să jignim pacientul, refuzându-l când voia să ne dea plicul. Omul ăsta merita toată stima. „Și de câtă stimă s-a bucurat Feri bácsi din partea ta până acum, mo rog?” mi-am spus, pufnind în râs.

M-am uitat repede în jur, să văd dacă m-a văzut careva. Din fericire, strada era pustie. „Râzi, dar asta nu schimbă lucrurile! Ți-a trebuit atâta timp să înțelegi că omul ăsta pune suflet și tu, cu mentalitatea ta de bucureștean, ai vrut să-i dai bacșiș!”

Pe măsură ce mă analizam, înțelegeam că mă făceam vinovat de egoism și indiferență. Nu m-a interesat niciodată persoana lui, din ce sat vine, cum trăiește, dacă are copii și nepoți, adică nimic

din ceea ce-i face pe oameni să se simtă apropiați și să-i facă să se bucure atunci când se întâlnesc. Nici nu eram sigur că Margit era nevasta lui, am presupus doar, după cum îi știa el de frică!

Pe când mă hotărâsem să-mi schimb atitudinea față de el, un alt gând mi-a încolțit în minte, țintuindu-mă locului. Dar dacă ai fost odată orb, îmi ziceam, oare n-ai fi putut fi la fel și cu alții care n-ar fi meritat-o? Era foarte posibil. Uite, de pildă, Profesorul. Până acum am încercat, fără motiv, să-l evit mereu. Și azi aș fi făcut-o dacă mai apucam. De fiecare dată, la toate insistențele lui de a intra-n vorbă cu mine, m-a cutremurat o întrebare, una singură: „De ce oare nu mă lasă-n pace?”

Voiam să fiu singur, fără niciun fel de prieteni. Numai așa puteam face față învăliurilor și temerilor care urcau în mine din adâncuri, ca seva în trunchiul copacilor. Dar de unde s-a încuibat în mine credința că, amestecându-mă cu ceilalți, aș putea să mă pierd și să mă abat de la programul meu puțin câte puțin, până când, odată dărâmată voința, să cad pradă disperării și tânguiriilor? Programul zilnic îmi cerea să rămân singur multe ore din zi. Ori dacă abia reușeam la început să-mi impun mie programul, cum aș fi putut să-l fac respectat celorlalți și să nu fiu ținta ironiilor lor? Oricum, singurătatea pe care mi-am impus-o mi-a asigurat liniștea fără de care nu puteam realiza nimic.

Profesorul mi-a vorbit prima dată la baie, când mă bărbieream. Pasta mea de ras se terminase și mă săpuneam cu săpun obișnuit, când el mi-a dăruit un tub nou.

— Am căutat să cumpăr unul în tot orașul, dar nu am găsit niciăieri, m-am scuzat, rușinat ca un copil care nu știe lecția la școală.

— Doctore, dacă mai ai vreodată nevoie de ceva și nu găsești, te rog să-mi spui. Noi suntem mai vechi pe aici și putem procura mai ușor cele necesare.

Noi? M-am întrebat eu, circumspect. Care noi?

Deci Profesorul vorbea și în numele altora! Și fiindcă apariția lui cu tubul de ras tocmai când al meu se terminase îmi dovedea că fusesem pus sub observație, m-am hotărât să fiu și mai reținut. Mai ales că urmărirea mea s-a prelungit mai mult decât credeam

eu c-ar fi fost cuviincios și deși nu dădeam prea mare atenție la cele ce se petreceau în jurul meu, începusem să mă irit, pentru că nu înțelegeam ce urmăreau.

Atunci a apărut Profesorul a doua oară. S-a așezat lângă mine, pe banca din fața secției noastre – unde obișnuiam să stau uneori, în după-amiezile liniștite și însorite, privind la toți acei gură-cască ce așteptau ora exactă ca să se uite la micul toboșar din Turnul cu Ceas, cel care ieșea o dată pe oră dintr-o nișă ca să bată cu un ciocănel în toba lui de bronz – și a început să-mi vorbească. Cuprins de o moleșeală plăcută, n-am reușit chiar de la început să prind firul. Printre altele, mi-a spus că ei – iarăși *ei* – au înființat o asociație, ca să le treacă timpul mai ușor și că asociația lor a hotărât să mă facă membru și pe mine, dacă și eu doream aceasta. Nu, nu doream și i-am spus-o fără înconjur.

— Păcat, a spus Profesorul. Totuși, nu ne judeca prea aspru, fiindcă nu te-am urmărit cu gânduri rele. Dar orice propunere de intrare în asociație trebuie însoțită de o recomandare, întocmită de unul din membrii ei cei mai vechi. A dumitale a fost întocmită de mine. Și fiindcă nu te cunoșteam, te-am ținut sub observație. Ce-am aflat a fost suficient pentru recomandare. Asociația, în unanimitate, a votat primirea dumitale în rândurile ei!

Eu însă eram de-a dreptul revoltat. Să se apuce ei să mă voteze, fără să mă întrebe și pe mine? Sau, fiindcă mă aflu într-o secție de psihiatrie, nu cumva ei erau bolnavii cei mai îndreptățiți să fie internați aici?

— Doctore, așa se procedează în asociația noastră. Statutul, pe care tot noi l-am întocmit, trebuie respectat dumnezeiește. Cine n-o face este aspru sancționat. Iar dacă se dovedește c-a făcut-o cu intenție, cel vinovat este exclus din rândurile noastre. Știi că procedura pare cam anapoda, dar numai făcând abstracție de logică am putut câștiga în omenie. Ar fi inuman ca, propunând cuiva să devină membru, el să fie de acord, dar să fie apoi refuzat, când se trece la vot. O singură bilă neagră duce la neacceptarea propunerii, fiindcă pentru primirea de noi membri este nevoie de unanimitate. Este singura dată când votul nu este secret, iar cel care se opune trebuie să se justifice.

După discuții se mai votează odată. Democrație, Doctore, cum n-ai să vezi pe toate drumurile! mai spuse Profesorul, vizibil încântat. Dar dumneata *cum poți refuza ceva ce nu cunoști?* Ca om cu formație științifică, nu m-am așteptat la un refuz atât de categoric. Dar este dreptul dumitale! Tot conform statutului, noul candidat are la dispoziție o perioadă pentru a ne cunoaște, pe care și-o stabilește singur, dar nu mai mică de trei luni. Noi dăm posibilitatea ca activitatea noastră să fie cunoscută în profunzime. Apoi, cel ce acceptă să intre în rândurile noastre trebuie să cunoască la perfecție statutul, istoricul și calendarul asociației, materii la care va fi ascultat cu severitate. Ar fi o acțiune fără precedent ca cineva să refuze să ne cunoască...

Vocea Profesorului începu să scadă în intensitate. Am întors capul și i-am urmărit privirea. Un copilăș de vreo trei ani, abia ținându-se pe picioarele durdulii și crăcănate, urmărea niște porumbei care ciuguleau fărâmiturile de pâine aruncate de turiști. Porumbeii nu zburau, se fereau doar din calea micuțului, care, bătând aerul cu mânuțele, se întorcea și relua jocul.

— Înseamnă că am început să mă ramolesc și nu mai sunt în stare să cunosc oamenii, a mai spus Profesorul ca pentru sine, cu ochii la copil.

Apoi s-a ridicat, a traversat strada pavată cu piatră de râu și a intrat agale pe poarta spitalului, aflat peste drum de banca pe care moșăisem atât de plăcut până să mă deranjeze Profesorul cu bazaconiile lui.

Cu câteva zile în urmă mi-a propus să întocmim împreună un referat – un curs, cum îi plăcea lui să spună – și care urma să fie prezentat la una din ședințele viitoare ale asociației. Cursul urma să aibă ca subiect homeopatia.

Aha! Mi-am spus eu atunci, brusc iluminat de insistențele Profesorului: avea nevoie de mine ca s-o scoată la capăt cu referatul! Am simțit că mă înveselesc. Probabil că bietul Profesor nu aflase că eu am fost radiolog! Întâmplarea a făcut însă ca în studenție să mă atragă acest subiect de care la un moment dat eram chiar entuziasmat. Așa se face că eram familiarizat cu tema asta și l-aș fi

putut scoate pe Profesor din impas. Totuși nu m-am grăbit să-i sar în ajutor, preferând să amân răspunsul pentru mai târziu. Invitația de azi era probabil în legătură cu acest referat. Atunci nu fusesem încântat de propunere chiar deloc, dar după o zi atât de deosebită cum a fost cea de azi, o priveam cu mai multă îngăduință.

Ce mare lucru îmi cerea să fac, la urma urmei, și Profesorul ăsta? Îmi spuneam. Chiar atât de greu îmi este să-i dau o mână de ajutor? Presupunând că tot greul ar fi căzut pe mine și aș fi făcut singur referatul, merita oare să-mi fac atâtea gânduri de parcă ar fi fost vorba de cine știe ce comunicare științifică importantă? Oare n-am avut în cariera mea destule lucrări științifice originale, pentru întocmirea cărora mi-am sacrificat liniștea (poate chiar și sănătatea), mi-am neglijat familia și de pe urma cărora au profitat alții? Și tocmai acest fel de fraudă intelectuală, pe care am urât-o mai mult decât orice pe lume, am bănuțit că s-ar ascunde în propunerea Profesorului, uitând de fapt care era scopul lui, atât de nobil și de generos.

Gândindu-mă acum la acest lucru, reținerea mea mi s-a părut nu numai nejustificată, ci și defavorabilă prestigiului meu de intelectual. Din nou în relațiile cu Profesorul, am fost pus în inferioritate de felul meu defectuos de a gândi. Acum, o eroare de apreciere, iar acel *Cum poți refuza ce nu cunoști, Doctore?* de prima dată îmi suna și acum în urechi, ca o muștrare. Parcă nu mai am mintea de altădată! Bătrânețea să fie de vină? Sau boala? Deodată, m-am hotărât să accept propunerea Profesorului. Azi și așa eram pus pe fapte mari și doream să fac cuiva – oricui! – o bucurie!

3. DOCTORUL SE DĂ PE BRAZDĂ

Când am intrat în camera Profesorului, se stingea cea de-a cincea bătaie din Turnul cu Ceas. Și în timp ce mi se părea că aerul mai vibrează încă, l-am zărit pe Profesor în jurul mesei, pregătind ceaiul. Serviciul din porțelan, masa acoperită cu o față de masă albă, creau o atmosferă sărbătorească. Am privit cu recunoștință spre

CUPRINS

1. Jurnalul doctorului / 15
2. Cum poți refuza ceva ce nu cunoști? /15
3. Doctorul se dă pe brazdă / 22
4. Urât mi-a fost de omul nevoiaș / 28
5. O bibliotecă devastată /37
6. Codul Arcticii /41
7. Oameni și șoareci / 44
8. Ecuțiile lui Maxwell / 47
9. Cui pe cui se scoate / 49
10. Fazele Lunii / 52
11. O legendă adevărată și una falsă / 65
12. Logică feminină / 72
13. Toată lumea-mi zice Mutu / 76
14. Tura de noapte se dublează / 81
15. Musafirul nepoftit / 86
16. Lică Țăru sau Țăru Lică? / 89
17. Mutule, nu vreau decât să te fac să vorbești! / 91
18. Atacul cetății din interior / 93
19. Biografia Mutului (I) / 96
20. Biografia Mutului (II) / 99
21. Biografia Mutului (III) / 101
22. Mutu poate să vorbească / 102
23. Ionică își caută o asistentă / 104
24. Divergențe / 105
25. Experiment medical / 105
26. Acordul pacientului / 108
27. Pere mălăiețe / 110
28. Numai gura e de el! / 112
29. Urechea crescută pe gât / 113
30. Plicul pentru medic / 115
31. Povestea lui Andras / 116
32. Întâmplări mărunte / 124

33. Profesorul dă lecții / 127
34. Ce vrea soarta, aia se întâmplă / 131
35. La ce e bun ciupitul de cur / 132
36. Maria tot copil a rămas / 135
37. Savarine și brânzoaice / 137
38. Invitație la masă / 142
39. O consultație / 143
40. Luna de miere / 144
41. Un leneș fără pereche / 145
42. Triunghiul Bermudelor / 146
43. Ce ne facem, Guliuță, cu băiatul ăsta? / 149
44. Peng-peng! / 151
45. Crăciunul / 153
46. Ciripel / 155
47. Asociația Frăția / 158
48. Activități culturale / 167
49. Bertzi Lajos / 167
50. Profesorul își dă în petec / 177
51. Mă cheamă Ionică și de nimeni nu mi-e frică! / 182
52. Destăinuiri / 184
53. Milițienii e deștepți / 192
54. Fugi unde vei vedea cu ochii! / 197
55. Lași și ticăloși / 201
56. Calendarul ASFREI / 202
57. Salcâmiu înfloresc uneori a doua oară / 203
58. Cum se pleacă dincolo, legal / 205
59. Sacul cu pisici / 206
60. Cuibul de viespi / 208
61. Erna / 208
62. Cum se pleacă dincolo, ilegal / 209
63. Când pornesc babele la biserică / 211
64. Os de pește / 211
65. Epilog / 213

Cei șapte beduini, Călin Kasper
Editura Virtuală, Ediție 2013
Format: 5,5 x 8,5 inci (13.97 x 21.59 cm), 1 volum
Tipar: Amazon.com
Număr de pagini: 220
www.editura-virtuala.ro
Tel.: (+40) 755335237, Fax: (40) 318 178309
Email: office@editura-virtuala.ro